

Teza: nienależyte zachowanie radcy prawnego wobec rzecznika dyscyplinarnego.

Zachowania radcy prawnego polegające na nie składaniu wyjaśnień na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego a także nie stawianie się na jego wezwanie bez należytego usprawiedliwienia, stanowią delikty dyscyplinarne.

Sygn. akt WO-133/19

ORZECZENIE

z dnia 29 października 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Tomasz Fox sprawozdawca

Sędziowie: SWSD Marek Hamerlik, SWSD Piotr Kubik

Protokolant Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego W. W., ZG/G/228, obwinionego o to, że:

1)

w okresie od 27.12.2017 r. i nadal nie zwrócił klientom R. J. (1) i J. Z. kwoty 5700 zł tytułem należności głównej wraz odsetkami, 63zł tytułem kosztów postępowania sądowego, 1232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 10.10.2014r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. Wydział X Cywilny sygn. akt X Ne 2865/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mimo, że wcześniej uznał tę kwotę w ugodzie z dnia 05.12.2013 r. jako należną do zwrotu wobec nie wykonania zlecenia prowadzenia sprawy powierzonych w 2006 r. przez Skarżących a dotyczącej zapłaty zadatku tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

2)

w okresie od 14.09.2018 r. i nadal wezwany pismem z dnia 04.09.2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. W. nie złożył pisemnych wyjaśnień w sprawie ze skargi R. J. (1) i J. Z. tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

3)

w dniu 25.10.2018 r. wezwany pismem z dnia 08.10.2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. W. do stawienia się w Zielonej Górze, Pl. Słowiański 15, celem przesłuchania nie stawił się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (t. j. tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.).

na skutek odwołań Ministra Sprawiedliwości oraz obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt: DO 3/19

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt: DO 3/19 - w zakresie jego pkt I w którym uznano radcę prawnego W. W., winnym czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) i wymierzono obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy - i w tym zakresie umarza postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 70 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

2.

w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

3.

kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.250 zł (słownie: tysiąc dwieście pięćdziesiąt zł) obciąża obwinionego W. W..

Uzasadnienie

Pismem z dnia 23 lipca 2018 r. R. J. (2) oraz J. Z. wnieśli do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze, o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego W. W., wskazując na naruszenia przez radcę prawnego art. 6 ust. 1 Kodeksy Etyki Radcy Prawnego przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego.

Skarżący wskazali, iż radca prawny przyjął zlecenie polegające na świadczeniu pomocy prawnej tj. sporządzeniu pozwu oraz reprezentacji skarżących przed sądem w sprawie o zapłatę kwoty 200.000 zł, jednak pomimo otrzymania umówionego wynagrodzenia w pełnej wysokości obwiniony, nie wykonał zlecenia, udzielał mocodawcom nieprawdziwych informacji, iż podjął działania w sprawie, a ostatecznie pomimo rozwiązania umowy oraz złożenia pisemnego zobowiązania, co do zwrotu otrzymanego wynagrodzenia, nie zwrócił honorarium w żadnej kwocie.

Obwiniony pismem z dnia 4 września 2018 r. (odebrany przez obwinionego w dniu 21 września 2018 r.) został zobowiązany do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w terminie do dnia 14 września 2018 r. Obwiniony jednak wyjaśnień nie złożył. W dniu 2 października 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydała postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie popełnienia przez radcę prawnego W. W. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Mimo kierowanych do obwinionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wezwań (pismo z dnia 8 października 2018 r. wezwanie obwinionego do stawienia się kancelarii Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w Zielonej Górze w dniu 25 października 2018 r. celem nadania sprawie dalszego biegu i wyjaśnienia wszelkich okoliczności związanych ze sprawą oraz pismo z dnia 26 października 2018 r. wezwanie obwinionego do stawienia się w dniu 21 listopada 2018 r. celem postawienia zarzutów i przesłuchania w charakterze obwinianego) obwiniony nie stawiał się na żadne ze wskazanych wezwań i nie usprawiedliwił swojej nieobecności w terminie.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2018 r., przesłanym obwinionemu wraz z pismem przewodnim z dnia 21 listopada 2018 r., przedstawiono radcy prawnemu zarzuty, a następnie Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 9 stycznia 2019 r. wniosła o ukaranie radcy prawnego W. W., obwinionego o to, iż:

1.

w okresie od 27.12.2017 r. i nadal nie zwrócił klientom R. J. (1) i J. Z. kwoty 5700 zł tytułem należności głównej wraz odsetkami, 63zł tytułem kosztów postępowania sądowego, 1232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 10.10.2014r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. Wydział X Cywilny sygn. akt X Ne 2865/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mimo, że wcześniej uznał tę kwotę w ugodzie z dnia 05.12.2013 r. jako należną do zwrotu wobec nie wykonania zlecenia prowadzenia sprawy powierzony w 2006 r. przez Skarżących a dotyczącej zapłaty zadatku tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

2.

w okresie od 14 września 2018 r. i nadal wezwany pismem z dnia 4 września 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. — W. nie złożył pisemnych wyjaśnień w sprawie ze skargi R. J. (3) i J. Z. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 138) w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);

3.

w dniu 25 października 2018 r. wezwany pismem z dnia 8 października 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. — W. do stawienia się w Zielonej Górze, Plac Słowiański 15 celem przesłuchania nie stawił się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Obwiniony radca prawny nie złożył odpowiedzi na wniosek o ukaranie.

Na posiedzeniu w dniu 22 marca 2019 r. Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wniosł o ukaranie radcy prawnego W. W. za przewinienie opisane w pkt I karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy oraz zakazu wykonywania patronatu na czas 1 roku, zaś za przewinienia opisane w pkt II i III karami nagany. Na posiedzeniu OSD w/w dniu obwiniony mimo prawidłowego powiadomienia przesyłką pocztową doręczoną w dniu 12 marca 2019 r., nie stawił się, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, ani nie złożył wniosku o odroczenie posiedzenia.

Orzeczeniem z dnia 22 marca 2019 r. Sąd I instancji orzekł, iż:

1.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznaje za winnego, iż w okresie od 27 grudnia 2017 r. i nadal nie zwrócił klientom R. J. (3) i J. Z. kwoty 5.700 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami, 63 zł tytułem kosztów postępowania sądowego, 1.232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 10 października 2014 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. Wydział X Cywilny sygn. akt X Ne 2865.14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mimo, że wcześniej uznał tę kwotę w ugodzie z dnia 5 grudnia 2013 r., jako należną do zwrotu wobec niewykonania zlecenia prowadzenia sprawy powierzony w 2006 r. przez skarżących, a dotyczącej zapłaty zadatku, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach

prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy.

2.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia, czynu, w okresie od 14 września 2018 r. i nadal wezwany pismem z dnia 4 września 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. — W. nie złożył pisemnych wyjaśnień w sprawie ze skargi R. J. (3) i J. Z., co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierzył obwinionemu karę nagany.

3.

obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia czynu - w dniu 25 października 2018 r. wezwany pismem z dnia 8 października 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. — W. do stawienia się w Zielonej Górze, Plac Słowiański 15 celem przesłuchania nie stawił się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierza obwinionemu karę nagany.

4.

Na podstawie art. 65' ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) wymierzone w pkt 2 i 3 orzeczenia kary Sąd I instancji połączył i wymierzył obwinionemu łączną karę nagany.

Ponadto na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) obciążono w całości obwinionego radcę prawnego W. W. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc zł).

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożyli: Minister Sprawiedliwości oraz obwiniony.

Minister Sprawiedliwości zaskarżył orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., wydane w sprawie sygn. akt DO 3/19, na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej. Zgodnie z art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych Minister w/w orzeczeniu zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych, poprzez pominięcie przy wymierzaniu kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego - zakazu wykonywania patronatu.

W związku z powyższym Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionemu, obok kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy, zakazu wykonywania patronatu przez okres dwóch lat.

Obwiniony, zaś zaskarżył orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., wydane w sprawie sygn. akt DO 3/19 w całości pkt. I orzeczenia i pkt. II oraz III w części dot. orzeczenia o karze. - wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego od popełnienia czynu opisanego w pkt. 1, oraz wymierzenie obwinionemu kary łącznej upomnienia za czyny opisane w pkt. 2 i 3 lub

uchylenie wyroku i przekazanie akt sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Zielonej Górze celem uzupełnienia postępowania.

Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1)

naruszenie art. 70§ 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych, polegająca na uznaniu, że obwiniony dopuścił się przewinienia polegającego na braku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego, chociaż jej termin minął 6 lutego 2014 r., biorąc pod uwagę datę zobowiązania do zwrotu lub 27 listopada 2014 r. mając na uwadze wydany w tej sprawie nakaz zapłaty, co w konsekwencji prowadzi do zasadnej oceny, iż termin przedawnienia minął najpóźniej w dniu 28 listopada 2017 r. zaś przyjęta przez Sąd data rozpoczęcia biegu terminu jest nieuzasadniona i nie znajdująca oparcia w materiale dowodowym,

2)

rażącą niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu za wykroczenia określone w pkt. II i III polegające na wymierzeniu obwinionemu kary nagany, chociaż brak ten wynikał z uzasadnionego przekonania, że z uwagi na przedawnienie karalności, co rzecznik dyscyplinarny powinien zbadać z urzędu, obecność nie jest konieczna.

3)

naruszenie art. 68(3) ust. 3,5 Ustawy o radcach prawnych, polegająca na uznaniu przez Rzecznika dyscyplinarnego za nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego w dniu 21 listopada 2018 r. i w konsekwencji przesłanie zarzutów, chociaż obwiniony usprawiedliwił swoją nieobecność koniecznością uczestnictwa w sprawie sądowej i złożył wniosek o jego przesłuchanie, co w sposób rażąco pozbawiło go prawa do obrony.

4)

obrażę art. 424 § 1 kpk polegającą na braku podania w uzasadnieniu wyroku podstaw do przyjęcia, iż obwiniony dopuścił się wykroczenia od dnia 27 grudnia 2017 r., pomimo, iż termin przedawnienia minął, w wersji dla niego najbardziej niekorzystnej w dniu 28 listopada 2017 r., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że do tego czasu, pomimo braku zapłaty nie dopuścił się wykroczenia, zaś nastąpiło to dopiero w terminie późniejszym, co wydaje się co najmniej wysoce kontrowersyjne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie obwinionego zasługuje na uwzględnienie w części - tj. w zakresie w jakim obwiniony w całości pkt. I orzeczenia zaskarża wskazuje na naruszenie art. 70 § 1 ustawy o radcach prawnych oraz naruszenie art. 424 § 1 kpk.

Sąd I instancji nie wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego, przyjął, iż obwiniony dopuścił się przewinienia polegającego na braku zapłaty na rzecz pokrzywdzonych „w okresie od 27.12,2017 r. i nadal” w sytuacji, gdy OSD OIRP w Zielonej Górze w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalił następujący stan faktyczny:

„(...) W dniu 20 września 2011 r. skarżący udzielili radcy prawnemu W. W. pełnomocnictwa do prowadzenia we wszystkich instancjach sprawy o zapłatą przeciwko H. E. Tanner. Radca prawny otrzymał od skarżących tytułem wynagrodzenia za prowadzenie sprawy kwotą 5.700 zł. W dniu 26 września 2011 r. obwiniony sporządził projekt pozwu o zapłatą. Mocodawcy wielokrotnie próbowali uzyskać od pełnomocnika informacją o stanie sprawy, radca prawny informował ich, iż podjął stosowne działania w sprawie, jednak prócz projektu pozwu, nie uzyskali oni żadnej wiedzy o podjętych działaniach. Dowiedzieli się ostatecznie, iż pomimo zapewnień, pozew nigdy nie został złożony w sądzie, wobec czego w grudniu 2013 r. skarżący rozwiązali umowę zawartą z radcą prawnym i zażądali zwrotu wpłaconego honorarium. Zgodnie z treścią ugody z dnia 5 grudnia 2013 r. radca prawny W. W. zobowiązał się zwrócić wynagrodzenie w terminie 60 dni od dnia zawarcia porozumienia, w pełnej wysokości. Wobec niezwrócenia

żadnej kwoty, skarżący wystąpili do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z pozwem przeciwko radcy prawnemu o zapłatą kwoty 5.700 zł. Nakazem zapłaty w Dostępowaniu upominawczym z dnia 10 października 2014 r. w sprawie X Nc 2865/14 sad nakazał radcy prawnemu, aby zapłacił powodom solidarnie kwotę 5.700 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 r., kwota 63 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz 1.234 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 27 listopada 2014 r. Wobec dalszego braku zwrotu zasądzonej kwoty przez radcę prawnego, w dniu 19 grudnia 2014 r. skarżący wnieśli do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wlkp. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko radcy prawnemu. Jednocześnie zgłosili szkodę do ubezpieczyciela radcy prawnego. Pismem z dnia 8 września 2015 r. komornik poinformował skarżących o stanie egzekucji, wskazując, iż zajęcie rachunku bankowego radcy prawnego okazało się bezskuteczne wobec licznych zbiegów sędowo-administracyjnych. Komornik wskazał również, iż radca prawny jest właścicielem dwóch lokali niemieszkalnych oraz użytkownikiem wieczystym części działki, położonych w Gorzowie Wlkp. Ze względu jednak na obciążenie należących do obwinionego nieruchomości licznymi hipotekami przewyższającymi ich wartość, skarżący nie zdecydowali się na złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji z nieruchomości. Wobec powyższego, postanowieniem z dnia 27 grudnia 2017 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec bezskuteczności egzekucji. Skarżący nie otrzymali od radcy prawnego żadnej kwoty. (...)”

Zgodnie z art. 70 ust 1 i 2 ustawy o radcach prawnych -nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - rok. W przypadku zaś wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.

Skoro obwiniony, jak wskazano powyżej, zgodnie z treścią ugody z dnia 5 grudnia 2013r. zobowiązał się zwrócić wynagrodzenie w terminie 60 dni od dnia zawarcia porozumienia, w pełnej wysokości, a następnie wobec niewykonania ugody, Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 października 2013 r. w sprawie X Nc 2865/14 nakazał obwinionemu radcy prawnemu, aby zapłacił powodom solidarnie kwotę 5.700 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 r., kwotą 63 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz 1.234 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (Nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 27 listopada 2014 r.) - to należy przyjąć, iż w omawianej sprawie zgodnie z art. 70 ust 1 ustawy o radcach prawnych - nie można było wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przyjęty przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, pogląd, iż termin przedawnienia karalności czynu opisanego jako „(...) w okresie od 27 grudnia 2017 r. i nadal nie zwrócił klientom R. J. (3) i J. Z. kwoty 5.700 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami, 63 zł tytułem kosztów postępowania sądowego, 1.232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 10 października 2014 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. Wydział X Cywilny sygn. akt X Nc 2865.14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mimo, że wcześniej uznał tę kwotę w ugodzie z dnia 5 grudnia 2013 r., jako należną do zwrotu wobec niewykonania zlecenia prowadzenia sprawy powierzonej w 2006 r. przez skarżących, a dotyczącej zapłaty zadatku (...)” winien być liczony od 27 grudnia 2017 r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Skoro zgodnie z treścią ugody z dnia 5 grudnia 2013 r. obwiniony zobowiązał się zwrócić wynagrodzenie w terminie 60 dni od dnia zawarcia porozumienia, w pełnej wysokości i niewykonania ugody, a następnie Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 października 2014 r. w sprawie X Ne 2865/14 nakazał obwinionemu radcy prawnemu, aby zapłacił powodom solidarnie (Nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 27 listopada 2014 r.) - to w omawianej sprawie w zakresie nierozliczenie się z pobranej kwoty od pokrzywdzonych - nie można było wszcząć postępowania dyscyplinarnego, skoro od czasu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego minęły trzy lata. Skoro nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 27 listopada 2014 r. to po dniu 27 listopada 2017 r., w dniu 2 października 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie mógł było skutecznie wydać postanowienia o wszczęciu

dochodzenia w sprawie popełnienia przez radcę prawnego W. W. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W tym stanie rzeczy Wyższy Sąd Dyscyplinarny zobligowany był do uchylecia zaskarżonego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt: DO 3/19 - w zakresie jego pkt I w którym uznano radcę prawnego W. W., winnym czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarnego określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) i wymierzono obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy i w tym zakresie umarza postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 70 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Odwołanie obwinionego w zakresie „wymierzenie obwinionemu kary łącznej upomnienia za czyny opisane w pkt. 2 i 3 lub uchylenie wyroku i przekazanie akt sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Zielonej Górze celem uzupełnienia postępowania” - nie zasługuje na uwzględnienie.

Obwiniony jak wynika z akt sprawy i uzasadnienia OSD OIRP w Zielonej Górze pismem z dnia 4 września 2018 r. (odebrany przez obwinionego w dniu 21 września 2018 r.) został zobowiązany do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie w terminie do dnia 14 września 2018 r. Obwiniony jednak wyjaśnień nie złożył. Mimo kierowanych do obwinionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wezwań (pismo z dnia 8 października 2018 r. wezwanie obwinionego do stawienia się kancelarii Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w Zielonej Górze w dniu 25 października 2018 r. celem nadania sprawie dalszego biegu i wyjaśnienia wszelkich okoliczności związanych ze sprawą oraz pismo z dnia 26 października 2018 r. wezwanie obwinionego do stawienia się w dniu 21 listopada 2018 r. celem postawienia zarzutów i przesłuchania w charakterze obwinionego) obwiniony nie stawił się na żadne ze wskazanych wezwań i nie usprawiedliwił swojej nieobecności w terminie.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2018 r., przesłanym obwinionemu wraz z pismem przewodnim z dnia 21 listopada 2018 r., przedstawiono radcy prawnemu zarzuty, a następnie Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 9 stycznia 2019 r. wniosła o ukaranie radcy prawnego W. W.. Obwiniony radca prawny nie złożył odpowiedzi na wniosek o ukaranie.

Na posiedzeniu OSD w dniu 22 marca 2019 r. obwiniony mimo prawidłowego powiadomienia przesyłką pocztową doręczoną w dniu 12 marca 2019 r., nie stawił się, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, ani nie złożył wniosku o odroczenie posiedzenia.

Aktywność obwinionego w niniejszej sprawie ograniczyła się do wniesienia odwołania od orzeczenia sądu I instancji.

W odwołaniu obwiniony twierdzi, iż: „(...) Zgodnie z art. 68(3) ust. 3 Ustawy o radcach prawnych, po otrzymaniu wezwania celem przedstawienia mi zarzutów na dzień 21 listopada 2018 r. złożyłem wniosek o usprawiedliwienie, gdyż na ten dzień był wyznaczony termin rozprawy i wyznaczenie nowego terminu przesłuchania. (...)” - jednocześnie obwiniony nie udowodnił ani nawet nie uprawdopodobnił, iż w faktycznie usprawiedliwił przed zastępcą rzecznika dyscyplinarnego swoją nieobecność w dniu 21 listopada 2018 r. Obwiniony twierdzi ponadto, iż: „ (...) Odnosząc się do zarzutów dot. niestawiennictwa, było to spowodowane wyłącznie przekonaniem, że nawet z treści skargi na moją osobę, wynikało, iż ewentualne wykroczenie jest przedawnione i Rzecznik albo odmówi wszczęcia albo umorzy postępowanie. Przy czym też na te dni miałem zaplanowane czynności z klientami, których nie mogłem odwołać. (...)”. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego - lekceważących stosunek obwinionego do organów samorządu zawodowego uzasadnia wymierzoną mu łączną karę nagany za czyny opisane w pkt II i pkt III orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt: DO-3/19.

Ustosunkowując się do odwołania Ministra Sprawiedliwości należy wyjaśnić, iż w związku z przedawnieniem przewinienia dyscyplinarnego za które wymierzono obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy nie można było uwzględnić wniosku Pana Ministra o orzeczeniu dodatkowo zakazu wykonywania patronatu przez okres dwóch lat. W innym przypadku odwołanie Ministra Sprawiedliwości jako oczywiście zasadne zasługiwałoby w pełni na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie o kosztach zapadło zgodnie z art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzekł jak w sentencji.